

Lennert Tímea
2016 nyarának egyik-másik napján

Trópusi hőség és zivataro(c)k. Már reggel nehéz a levegő. Nehéz az ébredés, a könnyű, zivatarok utáni álmom után. Előlről mindig. Hosszú nyár lesz. Bőröm és idegeim nem hazudtolják meg a tényleges koromat. Nem bírják a hideget. Nem bírják a meleget. A szelet. A napot. Az esőt. Az öregedő testben nincsenek határok a lélek ellen.

Lepkét fogtunk. Azon helyen, ahol legtöbb esély van rá, hogy csodák történjenek. Kardoslepkét fogtam a puszta két szememmel.

Meghatároz bennünket a hely, ahol élünk és/vagy azért élünk ott, mert meghatározóak vagyunk a hely számára.

Eljutottam abba a korba, hogy megválaszolom a saját kérdéseimet. Nem is illene már lepkéket zavarni és pillangószelídítőnek nevezni magam.

Ezen a konvencióktól terhelt vidéken öröm fejjel lefelé élni.

Ezen a konvenciókkal terhelt vidéken öröm élni.

Otthon járok. Abban a házban, amelyben felnőttem. Belefájdult a fejem, ahogy mögém nézek az időben. Hogyan viselhettem ilyen jól a hozzátartozóim halálát? A háziállataim halálát? A családtagjaim és a barátaim eltávozását? Erről a vidékről, ebből a házból és magam mellől? A természet(em) nem viseli el a hazugságot: Émelyegtem és hányok a (h)ős(s)égtől. Hullaszag és hársvirágzás.

A magány bűnözései megbocsáthatatlanok, mert magunkban követjük el őket. Tanúk nélkül. Ártó nosztalgia. Mégis ideje van. Mint a júniusi ősznek, amely bennem jár. Anyám illata az ingen, amit feladott rám a hideg ellen. Kitől kapok és kinek adok, ha már nem lesznek szüleim és nem leszek szülő sem? Kövekre lépek föld helyett és felriadok álmomból. Ebből lesz a magányos cserebogár.

„ZOMBORI gyerekek énekes táncos csapata nyert, a Čupriján tartott, Szerbia, európai ritmusban (Srbija u ritmu Evrope) »mini Eurovízióknak« is nevezett vetélkedőn. Szerbia városok, európai országokkal karöltve (ítteni tehetségek és európai támogatók) részei a programnak... Győztek a vetélkedőn, ezáltal Zombor város elnyerte a jogot, hogy jövőre házigazdája legyen a nemzetközi vetélkedőnek.” (Részlet egy tudósításból)

Tehetség és tehetetlenség közepette bontakozik ki, hogy nincs júniusi homály. Még ha van is. Öregszem, mégha szavakkal és életemmel tagadom is. Minden, ami nem valósult meg, úszik velem az időben, és túlnő az életemen. Az univerzum erői észben tartják, és emlékeztetnek rá, amikor már nem lesz értelme. Akkor nyer új értelmet. Egy új időben velem és nélkülem. Emlék leszek, mint most számomra az emlékeim. Nélkülem velem.

Egy idő után eljut az ember oda. Ahonnan indult. Tőmondatokhoz. Titkos naplóbejegyzésekhez. A letelepedéshez. Vagy túl közel. Vagy a túl távol a szerelemtől. Lehet az ember. Foglalkozás. Tenger. Az anyaföld. Az anya. Az apa. A barát. Beismeri. Hogy igaz. Amiben mindig is hitt. De nem mondja el. Ezért ír. Ezért szépítkezik. Ezért hallgat. A naplóbejegyzéseiről. Az emberiség haláláról. Önmagához képest. Benne testesül meg legelőbb. Ezért az elhallgatás. Mert rájön. Fontosabb. Mint valójában.

Kardoslepke